

Úsměv a radost

„Úsměv je úkon pokory; znamená, že přijímám sebe i svůj způsob života a v klidu a míru žiji tam, kde jsem.“ Článek od Carla de Marchiho, vikáře Opus Dei pro střední a jižní Itálii.

03.08.2019

„Nemůžete hlásat evangelium a tvářit se u toho jak na pohřbu.“ Provokativní slova papeže Františka nejsou jen obyčejný vtip, protože myšlenka, že by křesťané neměli vypadat smutně, není ničím novým.

Již Nietzsche říkal: „Museli by mi zanotovat lepší písničku, abych uvěřil v jejich Spasitele. Jeho učedníci by museli vypadat poněkud spaseněji.“

Jak se ale máme usmívat, když je v našem životě tolik starostí, práce, drobných potíží a velkého utrpení?

První úsměv je nejdůležitější: „Ať nad tebou Hospodin rozjasní svou tvář“ a dále „Radost z Hospodina bude vaší silou“, říká Bible. První úsměv je úsměv Boha. Radost, s kterou Stvořitel hledí na své tvory, by měla být pevným základem našeho klidu a pokoje.

Není to však neuctivost představit si Boha, Pána vesmíru, jak se usmívá? „Čím víc Boha rozesmíváme, tím nás má raději,“ říká postava v jedné z povídek Raye Bradburyho. „Nikdy jsem si nemyslel, že Bůh má smysl pro humor,“ odvětí někdo. První postava na to pohotově odpoví:

„Stvořitel ptakopyska, velblouda, pštrosa a člověka? Ale no tak!“

Druhý úsměv je ten, s kterým se dívám sám na sebe, aniž bych přitom zapomínal na své lidství a na své chyby. Ty nemusí nutně být chybami, a neměly by proto být brány příliš vážně. Můj Stvořitel mě miluje takového, jaký jsem. Kdyby totiž chtěl, abych byl jiný, stvořil by mě jinak.

„Umět na životě vidět jeho vtipnou stránku a radostný rozměr a nebrat věci příliš tragicky,“ řekl jednou Benedikt XVI., „je pro mou službu velmi důležité, ba řekl bych přímo nezbytné. Jeden spisovatel kdysi řekl, že andělé mohou létat proto, že se neberou příliš vážně. Možná bychom také mohli trochu létat, kdybychom si nemysleli, že jsme tak důležití.“

Úsměv je úkon pokory; znamená, že přijímám sebe i svůj způsob života a v klidu a míru žiji tam, kde jsem, aniž

bych se bral příliš vážně. Jak řekl G. K. Chesterton, „vážnost není ctnost. Bylo by herezí, ale mnohem rozumnější herezí tvrdit, že vážnost je neřest. Je to přirozená, avšak úpadková tendence, neboť brát sebe vážně je to nejsnazší, co člověk dokáže. Je mnohem snazší napsat dobrý úvodník do Timesů, než vymyslet dobrý vtip pro Punch. Slavnostnost totiž vyplývá z lidské povahy docela přirozeně, kdežto smích je skok. Je snadné být těžkým: je těžké být lehkým. Satan padl vahou vlastní vážnosti.“

Třetí úsměv je důsledkem obou předchozích. Je to úsměv, s kterým vítám druhé lidi, zvláště ty, s nimiž žiji a pracuji. Dávám jim najevo, že je mám rád a že nepřikládám velkou váhu chybám a neshodám. Když Matka Tereza z Kalkaty přebírala Nobelovu cenu, překvapila přítomné publikum svým radostným úsměvem

a návrhem: „Usmívejte se na sebe, udělejte si na sebe v rodině čas.“

„Šaty, úsměv úst a chůze ukážou, jaký člověk je,“ praví kniha Sírachovec.

Úsměv skutečně může být oním znamením, podle něhož mohou ostatní poznat křesťana.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
usmev-a-radost/](https://opusdei.org/cs-cz/article/usmev-a-radost/) (25.03.2026)